

storil Gospod od začetka nad njimi...«
»Henoh, Noe, Abraham,« je štel bogovec v motni otopelosti vina in žalosti. »Mojzes, Aron, Pinehas...«

Tesnoba je spadla z duše, oči so videle, kakor so želele. Samota sobe se je razklenila in je bil prostor kakor kraljevski hram, visok v zvezde, širok in dolg v solnce in jutro. Ob dolgi mizi so sedeli nešteti, slovesni, resni, sveti, tovarištvo nebesko vseh bogovcev in orožnikov čiste besede. Spregovoril je prvi iz čišla in je rekel:

»Hvali, neplodna, Gospoda! Več boš otrok rodila kakor žena, ki ima moža.«

»Izaija, sin Amozov, strašno zgovorni, bogovec šestdesetih let,« je vedel predikant ves vdan, kakor da mu je vernih srenjo blagoslovil. »Vzdajem čast imenu tvojemu. Tvoja leta, moja leta.«

Že se je oglasil drugi:

»Strašno se godi v deželi. Bogovci oznanjajo laži in farji jim ploskajo in mojemu ljudstvu je vseč...«

»Resnico golčiš, sin Helkijev,« je pritrjeval bogovec. »Za bridko besedo so te pojali in kamenjali. Jeremija, daj še meni od svoje besede, da bo kakor meč in bo njena jeza razpihala zoprnike.«

Začudeno, trpko in nevoljno se je oglasil tretji:

»Kako se morejo lagati: Gospod govori, ko vendar jaz nisem govoril!«

Bogovec je vedel:

»Videc močni, Buzitov, s trdim čelom in okorno voljo! Veruj mi, da sem goreče iskal, kako bi ti bolj sličil.«

Posluhnil je ves poln veselega tovarištva v prečudno pesem treh drugih in jih je ločil in poznal: mirnega Moškega, ki ni znal ne laži ne hinenja, še iz najgloblje ljubezni nobene besede preobilne; močnega Temnega, ki se mu je čelo gubilo v bridkosti misli; sladkega Nedolžnega, serca z glasom in ognjem polnice, preden je spoznala moža. Spregovoril je prvi, Hebrejec, človek:

»Resnico bom povedal: Verujte! Gori poročete: vzdigni se in vrzi se v morje, in se bo vzdignila in vrgla v morje.«

Rekel je drugi, rimski mestjan, veliki Popotni:

»Iz vere v vero! Kakor je pisano, da pravični živi iz vere.«

Ogrel se je tretji, bogoslovec, videc vseh videcv:

»Tisti so, ki so prišli iz velikih nadlog in so svoja oblačila oprali v krvi Jagnjeta...«

Šum nevidnih kril je pel v prostoru; neznan vihar v nepoznanih lesovih. Bogovec je tonul v gladkem in nemem pričakovanju neizgovorjenega hrepenenja:

»Sodec večni na mavri! Ali še ni red, ali še ni?« — — —

Iz pričakovanja ga je vzbudil nov glas, da je oči odprl in je videl in je bila navadna človeška kemenata s težko mizo, težkimi stoli in težkim neprozornim steklom v oknih. Krog mize so sedeli resni, trpki; suhi in debeljaki, bradači in golci. Ob vsakem je bila knjiga odprta in ob knjigi križ in vsem so gibale desnice s pisalom, kakor da režejo v les in se snažijo s snago Jagnjeta, ki je premagalo zmaja: Primož, Jurij, Adam, Gašpar, Boštjan in Peter. Trdo je stegnil roko Primož in rekel:

»Papeževi sledniki, novi menihi, seme hudičevo, slovenski pišejo.«

»Dvorezen meč smo nabrusili,« je zapel zateglo Boštjan. Jurij se je živčno vznemoljil:

»Kar je hlapčiču v plenah meč, to je teleu beseda iz duha.«

